

Olen työstänyt tätä "lukua" (mikäli siitä jotain laajempaa kehittyy) viikon. Olen miettinyt tarkkaan, mihin sijoitan yksityiskohtia ja mitä kerron milläkin lauseella. Jokaisella sanalla on jokin tarkoitus, jokainen yksityiskohta on tärkeä (tunnelman tai juonen vuoksi).

————— Juhana Kruununen avasi huoneistonsa oven ja lysähti väsyneenä sängylleen. Vanhat lattiat olivat haisivat kuvottavilta, muun muassa virtsalta ja hielältä. Juhana otti mustan viittansa yltään ja katsoi haaleanpunaisilla silmillään tyhjää viinikannua. Hän olisi mielellään suonut itselleen pikarillisen. Juhana heitti lattialle matkatakkinsa, päällyshousut ja rukkaset. Hän huusi palvelijaa, joka valitsi hänelle kaapista puhtaa vaatteen: mustat villahousut, sinisen silkkitakin ja punaisen viitan. Punaisen tornin herran täytyi pukeutua ylhäisesti tavatessaan muita aatelisia. Matka oli väsyttänyt Juhanan. Hän oli matkannut kauas Siivenmutkaan tapaamaan sen aatelisia, sotinut sadalla miehellä Piikkien barbaareja vastaan ja juhlinut Kruunussa. Nyt hänen piti tehdä vielä yksi ponnistus ja hän pääsisi nukkumaan. Sali oli täynnä aatelisia. Siellä olivat Myllyveden paronit, kreivit ja herttuat; Kärppäniemen markiisit, varakreivit ja ruhtinaat ja tietysti Kultapeltojen omat aateliset. Juhana tunnisti kuitenkin vain muutamia. Tällä ovat näköjään Kalle Myllynen, se huorissa käyjä, ja Ruupertti Kärpäs, se miekan heiluttelija idiootti, Juhana ajatteli ilkeästi. Huh! Sentään Kaarle on jaksanut tulla pelastamaan minut tältä väenpaljoudelta, Juhana mietti nähdessään Kaarle Saarvalan. "Valtias, istukaa olkaa hyvä. Viiniä?", palvelija kehotti ja veti tuolin kauemmas pöydästä. Juhana istui sille, mutta pyysi mieluummin vahvaa väkiviinaa viinin sijasta. Juhana vierelle istui Alvari Kärpäs, Ruupertin veljenpoika. Hän oli hiljainen ja ujo ja avasi harvoin keskustelun, mutta tällä kertaa hän vaikutti erityisen itsevarmalta. "Loistavat pidot, herrani. Eikö viini maistu?", Alvari mielisteli. "Jos jotain mies juo, niin viinaa tai kaljaa!", Juhana ärähti ehkä liian terävästi ja pelotti Alvarin taas ujoksi punaisilla silmillään. Hän pyyhkäisi huolettomasti lyhyitä mustia hiuksiaan tiputtaen täitä ruokaansa, rasvassa keitettyyn kanaan. Juhana kuuli mutinaa salin toisesta päästä. Sanat luihu ja korppi satuttivat hänen mieltään. Ne olivat pilkkanimiä Juhanaa kohtaan, mutta luihua ei pitänyt ihmetellä, kun otti huomioon Juhanan ilkeän luonteen ja häijyn katseen. "Valtias, olen pahoillani, mutta voisitteko ojentaa sitä viinakannua?", Kaarle Sarvala kysyi. Hän oli ainoa mies, josta Juhana todella piti, ja ainoa mies joka todella piti Juhanaa. "Siinä", Juhana murahti väsymyksen painon alla ja ojensi kannun Kaarlelle, joka täytti valtavan juomasarjansa ja kulautti kaiken hetkessä alas vaimean korahduksen saattelemana. "Sadonkorjuu on pian päättynyt, sato oli hieman tavallista pienempi, mutta talvea ennustetaan lyhyeksi.", Kaarle kertoi repiessään kanankoipea palasiksi. "Talvesta tulee kiva, kunhan kukaan idiootti ei aloita sotaa. Olen itse ainakin siirtynyt hieman tuolle rauhanomaiselle puolelle. Piikkien barbaarit, ne vasta kovia paloja ovatkin! Ne seivästivät Oton kuusenlatvaan." "Sääli, Otto oli hyvä ritari." "Käytännössä palkkamiekkä, hän ei suostunut vannomaan mitään valoja antaessani hänelle seirin arvon." "Kuitenkin, hän oli hyvä. Hänellä oli se miekka, öö, Kuu? Saatinko se pidetyksi?" "Kyllä, otin se henkilökohtaisesti teurastaessani niitä sikoja.", Juhana leuhki ja naapuripöydästä kuului röyhtäyksen täydentämä naurahdus. Hänelle alkoi jo juhlinta riittää. Viinaa oli juotu tarpeeksi. Juhana lysähti toisen kerran sängylleen sinä päivänä, aivot viinan turruttamina. Huone oli kuusikulmainen ja se sijaitsi matalassa tornissa. Jokatoisella sivulla oli harmaa lyijylasi-ikkuna, josta avautui näkymä joko Punaisen tornin linnanpihalle tai Kultapelloille. "Viinaa", Juhana sopersi, "ihan liikaa vinnaa", hän jatkoi herätessään juhla-vaatteet vieläkin yllään. Ikkunoista ei näkynyt muuta kuin tähtiä. Oliko jo yö? Hän ei tiennyt, hänen päätään särki jomottavasti. Hassu olo, mitä on tapahtunut? Juhana otti tukea sängyn kulmista noustessaan istumaan. Pöllö huhui jossain kaukaisessa metsässä. Hän huomasi

viinikannun olevan tyhjä, mutta ruoka-astian olevan täynnä. Kaikki tuntui epäilyttävän hiljaiselta. Juhana riisui yltään juhlavaatteet. Suuresta salista ei kantautunut ääniä, joten pitojen täytyi olla ohi. Hän puki ylleen pehmeän ja harmaan villapyjaman ja sujautti pienet turkisjalkineet jalkoihinsa. Peiliin heijastuivat hänen ilkeät, punaiset silmänsä. Käytävä oli hiljainen. Muutama valkoinen hiiri säntäsi hänen jalkojensa ohi. Oli niin hiljaista, että hän saattoi kuulla jopa sydämensä lyövän hieman kiihtyneessä tahdissa. Jättäessään tornihuoneistonsa ja kävellessään pitkin ilmoja halkovia tunneleita, hän oli unohtanut sulkea huoneistonsa oven. Mutta Juhana ei muistanut sitä. Miksi soihdut eivät pala?, Juhana mietti epäillen kaikkea käytävillä näkyvää. Hän suunnisti kohti linnanvoudin tornia. Se oli kaikkein korkein torni ja täynnä kirjahyllyjä ja tyhjiä viiniruukkuja. Kop, kop. Oven sisäpuolelta kuului nahkasaappaiden rahinaa ja maata laahustavan viitan ääni.. Linnanvouti Rasmus avasi oven täysissä pukeissa, toisin kuin Juhana. "Selitä minulle tämä kaikki", Juhana komensi nuorta voutia. "Mikä kaikki? Pidot päättyivät tunti sitten.", Rasmus vastasi totuudenmukaisesti. "Kaikki soihdut ovat sammuneet!", Juhana ärähti ja hämmennys levisi Rasmuksen pienille kasvoille. "Eikä ikkunoissa pala valoja"